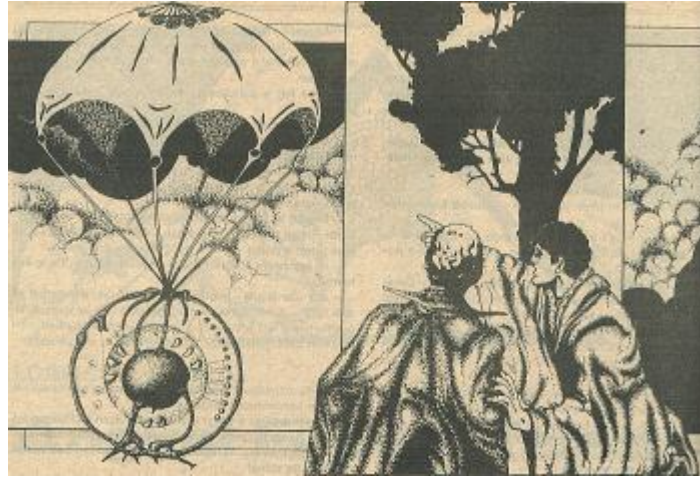

LŐRINCZ L. LÁSZLÓ

Angyal Firenze felett

AZ ALKIMISTA TÖRTÉNETEIBŐL

Sötét este lett, mire véget ért a boszorkányégetés. A csőcselék még ott maradt egy darabig az elhamvadt máglya mellett; botokkal turkálta a hamut: hátha sikerül néhány valamirevaló csontot hazamenteni, amelyet aztán jó pénzért tovább lehet passzolni pénzes gyűjtőknek. Igaz, mióta Lorenzo Medici nyakába szózott valaki egy kutyacsontot boszorkánycsont gyanánt, kezdett bealkonyulni a csontkereskedelemnek. A csőcselék azonban bízott benne, hogy némi pénzmagra tehet szert, és túrta bőszen az elhamvadt máglyát.

Mi hárman, Luciano, Francisco és én, Niccolo; úgy döntöttünk, hogy a féllábú Petrus tavernájában öblítjük le torkunkról a máglya füstjét. Petrus szaporán hajlongott, amikor megpillantott bennünket, s mivel hangját úgysem hallhattuk volna a fülsiketítő zajban, csak karjával mutatta, hogy furakodjunk be a belső helyiségbe, szokott asztalunkhoz.

A különteremben is vágni lehetett a füstöt, amely azokból az újmódi szipókákból áradt, amiket a tengerészek árulnak a füstöt adó száraz levelekkel együtt. Mit tagadjam, én is megpróbáltam, de okádnom kellett tőle, méghozzá nem is csak a füstöt. Luciano szerint a tengerészek azért bírják lenyelni ezt az ocsmányságot, mert a hajó állandó himbálózásától olyan lesz a gyomruk, mint a marháké. Mindent megemésztenek benne, amit a jóra való szárazföldi ember azonnal kiadna magából: füstöt, üvegcserepet, halcsontot.

Kezdetben még csípte a szemünket a füst, később megfélekedtünk róla. Főleg miután Petrus elénk rakott vagy két üveggel, és mi nyakalni kezdtük a bort.

Éppen arról beszélgettünk, hogy a hírek szerint Lorenzo úr hamarosan véget vet a boszorkányok megégetésének amivel, mi, hírhedt szabadgondolkodók tökéletesen egyetértettünk, amikor árnyék vetődött az asztalunkra. Felnéztünk, és nem mondhatnám, ugrálni való kedvünk támadt az örömtől. Signore Dionisi mosolygott ránk a füstön keresztül: Firenze mindenható rendőrfőnöke. Luciano az asztal alatt megrúgta a lábam, bár abszolúte felesleges volt, hiszen ha az ember rendőrfőnököt lát, ráadásul közelről, akkora lakatot tesz a szájára, mint a Szent Pál-székesegyház nagykeresztje.

Dionisi anélkül, hogy engedélyt kért volna rá lecsücsent az asztalunkhoz, és üdvözölt bennünket. Hozánk beszélt, de nyugtalan tekintete keresztül-kasul csapongott a teremben. Nagyon úgy nézett ki, mintha keresne valakit. Végül kénytelenek voltunk megkínálni egy pohárával. Annyit ivott, mint egy kismadár; inkább csak a kezében forgatta a látszott rajta, szeretné kibökní, ami a lelkét nyomja. No de nem azért volt rendőr, hogy kibökje nyíltan,

egyenesen, hanem hátulról jött mellbe, ahogy az alma materek környékén mondani szokás. Signore Dionisi most is úgy kezdte, ahogy szokta. Lucianóhoz hajolt, és gúnyos mosollyal az ajka szegletében rávillantotta a szemét.

— Csuha nélkül, atyám?

— Kocsmába nem járok csuhában — mondta könnyedén Luciano.

— Mit szólna hozzá a pápa öszentsége, ha megtudná? — kérdezte Dionisi, és úgy járt a szeme, mint a nokedli a forrongó vízben.

— Firenzében Lorenzo úr parancsol, nem a pápa! — támadott Francisco. — Ezt kegyelmednek jobban kellene tudnia!

Dionisi bágyadtán elmosolyodott, és lehunyta a szemét. A forgatókönyv szerint most kellett rátérnie a lényegre.

És lőn. A rendőrfőnök kinyitotta a szemét, és megfélelkezve Luciano otthon hagyott csuhájáról, elfintorította az orrát.

— Tekegyelmetek szerint vannak boszorkányok?

Ránk nézett, és várta a választ. Mi meg hümmögtünk és hallgattunk. Igaz, hogy Lorenzo úr rövidesen eltörli az égetéseket, de máig még nem törölte el. Ma még ott füstölög a máglya a boszorkány csontjaival együtt a téren, és lehet, hogy holnap is füstölögni fog.

— Mert... valaki a minap is látott egyet. Megbízható polgár és mind a két szemével látta. Luciano nem bírta ki, hogy ne ugrassa.

— Nincs ebben semmi — mondta, és szájához emelte poharát — A zsidók annak idején mindennap találkoztak legalább egy angyallal. Vagy akár az ördöggel.

— Ez a boszorkány a levegőben szállott!

— Amazok is. Várjon csak kegyelmed... Alighanem Rebecca volt az, aki kiméne a pusztába, és meglátá az Úrnak angyalát amint...

— Ez itt szállott Firenze felett!

Luciano még tovább bohóskodott volna, ha Franciscót el nem önti a kíváncsiság. — Hol szállott?

— A levegőben. Megbízható ember látta alkonyatkor. A városfalon állt, és...

— Biztos, hogy józan volt? — ezt én kérdeztem, mivel nem akartam lemaradni tréfában a többiek mögött.

— Az volt. Ére mérget vehetnek kegyelmetek. Az égből szállt le egy napernyővel. Csakhogy akkora volt napernyője, amekkorával a katedrális is betakarhatná. És nem ez az ember lógott rajta, hanem...

— Hanem?

Lehalkította a hangját, és úgy súgta felénk, mintha nem is ő lenne a rendőrfőnök.

— Egy paradicsom.

Még röhögni sem volt erőnk a csodálkozástól.

— Ahogy mondom — folytatta. — Egy óriási paradicsom. Az fityegett az ernyő alatt. Aztán szépen leereszkedett a földre és... a paradicsom megrepedt, és kiszállt belőle egy...

— Angyal? — tátotta el a száját Francisco.

— Hát... ha angyal volt is, nagyon emberformájú angyal lehetett. Nem volt szárnya, de a ruhája fehér volt, mint az angyaloké.

— Hová lett a paradicsom és ez az ízé... angyal vagy ember?

— Hiába kerestem egész nap, nem találtak rá.

— Hogyhogy nem? — csodálkozott Luciano. — Hiszen most mondta kegyelmed, valaki látta, hogy hol ereszkedett le a paradicsom... Mért nem kérdezte meg tőle?

A rendőrfőnök felemelkedett, egyetlen hajtásra kiitta a borát, aztán nagyot sóhajtott.

— Mielőtt kikérdezhettem volna, elkapták a kardinális emberei. Annyit pofázott, hogy a kardinális fogdmegjeinek a fülébe jutott a dolog.

— Ki kell hozni a börtönből! — heveskedtem. — És ki kell kérdezni!

— Azt már aligha — mondta a rendőrfőnök, és elindult az ajtó felé. — A kardinális úr megégettette. Ha jól sejtem, kegyelmetek is ott tolongtak a máglya körül. Különben nem akartam kellemetlenkedni... további vidám szórakozást!

Elhűlve bámultunk egymásra, még inni is elfelejtettünk. Luciano szomorúan csóválta a fejét. — Hát ide jutott a világ! A züllöttség olyan fertőjében fuldoklunk, hogy tisztos firenzei polgárok paradicsomokat látnak esernyővel leereszkedni az égből. Ha ezt Savonarola megérhette volna!

Belerúgtam a lábába, mire még idejében elhallgatott, így az a sápadt képű, borostás fickó aligha hallhatott meg bármit is a beszélgetésünkből, aki a szomszéd asztalhoz telepedett és leplezetlen érdeklődéssel kezdett figyelni bennünket. Már-már azon voltam, hogy mintegy véletlenül az arcába lötyintek egy pohárka bort, amikor a fickó nem feltűnően, de mégis láthatóan, furcsa mozdulatot tett a kezével. Felemelte, aztán néhány ujját kicsavarva visszaeresztette az asztalra. Legnagyobb meglepetésemre Luciano is hasonló módon válaszolt: felemelt kezének ujjai összetekeredtek, mintha apró kígyókká változtak volna. Az ember erre se szó, se beszéd, áttelepedett az asztalunkhoz.

— Halál Savonarola gyilkosaira! — suttogta, és olyan vadul csillogott a szeme, hogy óvatosan távolabb húzódtam tőle.

— Halál, ezerszeres halál! — dörmögte Luciano. — Mi a baj, testvérem?

— Jó tudni, hogy élnek még olyanok, akik értik a jelet. Valakit el kellene rejteni, testvér! Ezek kik? Megbízhatom bennük?

Luciano biztosította, hogy hallgatni fogunk, mint a sír, mire a fickó halkán beszélni kezdett.

— Egy... alkimistát rejtegetek. Ügyes fickó, majd meglátjátok. Alighanem Frankiából jött, vagy máshonnan, nem értem a szavát egészen. Nagy tudású férfiú, alighanem olyanok üldözték el a hazájából, mint ez a...

— Csitt! — emelte ujját az ajka elé Luciano.

— Még jól jöhet nekünk — mondta a fickó, és elégedetten látta, hogy Luciano bort tölt neki.

— Tegnap este homokból és valami fűmagból port készített... azt mondta, hogy ágyúba kell tenni, és bumm!

— Mi az, hogy bumm? — kérdezte kerek szemekkel Francisco.

— Én sem tudtam, de megtanultam. Rászórt egy kicsit a tűzre, és... megemelkedett a kunyhóm teteje. Velünk együtt. A bozótosban tértem magamhoz az alkimistával együtt. Kicsit megütöttem magam, de semmi. Azt mondta, hogy... nyilván a fejére esett szegény.

— Mit mondott? — tudakolta Luciano.

— Hogy nincs itt a digitális elemzője. Rosszul saccolta meg a robbanás erejét.

— Blabla — mondtam, és felhúztam a vállam, hogy minél okosabbnak látsszam. — Ennek nincs semmi értelme!

— De a tetőm felrepült a levegőbe! Ez az ember még a palotákat is fel tudná robbantani! El kell tüntetni, mielőtt ők tüntetik el. Ha máglyán végzi, mi haszna a nagy tudásának? Arra gondoltam, hogy...

— Merre volt a házad? — tudakolta Luciano izgatottan. A férfi beledugta mutatóujját a boromba, és az asztalra mázolta vele az utcákat és a városfalat.

— Itt. Még ma éjszaka...

A vastag füsttakaró mögött felbukkant a rendőrfőnök pocakos alakja. Emberünk olyan gyorsan bukott le az asztal alá, hogy alig tudtuk követni a tekintetünkkel. Mire a rendőrfőnök hozzánk ért, már nem volt sehol.

Én pedig elégedetten figyeltem, hogy az izzadt signore Dionisi földöntúli mosollyal az arcán issza ki a boromat, amibe az ismeretlen koromtól és földtől koszos ujját dugta.

Hajnali kakasszóra találtuk meg az alkimistát. Mert kétségünk sem férhetett hozzá, hogy alkimistával van dolgunk, aki mellesleg az ördöggel cimborál. Nagyon is jól tudtuk, hogy külszörökben némely uralkodók támogatják az alkimistákat abban a reményben, hogy aranyat készít nekik, vagy hogy megtalálja számukra a bölcsök kövét. Esetleg az örök élet italát. Azt is tudtuk, hogy a papok gyűlölik, és gyakran megesik, hogy a tudós férfiak a máglyán végzik.

Az alkimista egy óriási lapulevél alatt ült, amikor rátaláltunk. Hajdan hófehér ruhája olyan színekben játszott, mintha most húzták volna ki a legundorítóbb firenzei pöcegödörből. A szaga is éppen ahhoz volt hasonlatos. Ült a lapulevél alatt, és a karját bámulta, amelyen egy kerek csillogó valami díszelgett. Jöttünkre felpislantott, és a csillogó valamit igyekezett ruhaujja alá rejteni. Mivel a pöceszínű köpeny ujja éppen a könyökéig ért, fogadni mertem volna két aranyba, hogy nem fog sikerülni neki.

Nem is sikerült. Erre feladta a próbálkozást, és mintha csak véletlenül tenné, egy gyerekfejnyi kőre fektette a kezét.

Luciano leguggolt vele szemben, és ugyanúgy tekerte összevissza az ujjait, mint a kocsmában az a fickó aki a hírt hozta az alkimistáról. Az alkimista nézte egy darabig aztán megpróbálta utánozni. Mit mondjak, nem ment valami fényesen. Annak ellenére sem, hogy nyolc ujja volt mind a két kezén.

Szerencsére kis termetű ember volt az alkimista, így nem volt túlságosan nagy művészet becsempészni a házunkba. Francisco egyszerűen leterítette a köpenyével, megfogta a kezét, és maga után húzta. Ő meg békésen ballagott arra, merre húzta, és csak néha morrant fel elégedetlenül, amikor belerúgott egy-egy kiálló kőbe, vagy gödörbe lépett.

Elgondolkozva bandukoltam mellettük, és nem voltam biztos benne, jól teszem-e, hogy a kis fickót befogadom a házunkba. Szívem szerint nemhogy a házba, de még a kertünkbe sem bocsátottam volna be. Sőt a szolgálkkal még a városból is kizsuppoltattam volna. Ugyanakkor, bármennyire is tagadjam, vonzódást is éreztem iránta. Hiába volt akkora a feje, mint a két öklöm, aszott a képe, mint a napon felejtett narancs, hiába volt nyolc ujj a kezén és vékony, nyamvadts teste; óriási, barna szeméből a szellem olyan erős fénye áradt, hogy beleborzongtam. Úgy éreztem magam, mint amikor Lucilla először bontotta le előttem a ruháját, és én megdöbbenve tapasztaltam, hogy nyaktól lefelé egész testét fekete szőr borítja, mint a kan ördögét. Az arca azonban a hívogató Lucilla arca maradt, ha a teste más is volt, mint amilyennek elképzeltem, amikor a templomban figyeltem szende mozdulatait. Rövidre fogva a szót, az alkimista beköltözött a házamba, a legbelső titkos kamrába, ahova csak nekem volt kulcsom, a bátyámnak és Lucillának. És természetesen egy takarítószolgámnak.

A kis mitugrász a szobát figyelte, mi pedig őt. Végül leült az ágyra, és ránk fintorgott.

— Köszönöm. Jó kis kégli.

Meglepve tapasztaltuk, hogy ugyanazokkal a szavakkal, kifejezésekkel él, mint az egyszerű emberek: favágók, szénégetők, pásztorok. A hangszíne pedig tökéletesen azonos volt annak a fickónak a hangszínével, aki a kocsmában hírt adott róla.

Francisco lement a pincébe, bort hozott, és megkínáltuk vele az alkimistát is.

Felemelte a poharat, lapos kis orrához emelte, megszaglászta aztán felcsillant a szeme a meglepetéstől.

— Alkohol, csersav, peptidek, festékanyag, egész jó kis keverék. Üzemanyagnak sajnos szar. Néztünk egymásra, és először fordult meg a fejünkben, hogy a kis fickó talán nem normális. No de, kérdem én, miért lenne normális egy alkimista?

— Olyan a beszéded, mint azé a fickóé, akinek felrobbantottad a kunyhóját — mondtam. — Kivéve azokat a szavakat, amiknek nincs értelme.

— Na ja — mondta a fickó. — Tőle tanultam a nyelveteket.

— Menyi idő alatt? — hökkent meg Francisco.

— Hát... ráment a fél éjszakám. A hajóban maradt a fordítógépem. Kénytelen vagyok magam vesződni a kommunikációval. Nem jól beszélek talán?

Udvariisan megnyugtattuk, hogy nincs baj a beszédével, pedig kényes ízlésünknek másféle kifejezési formák feleltek volna inkább meg. Mi sem zárkóztunk ugyan el a zamatosabb kifejezésektől, a szénégetők és pásztorok szókincsében azonban azok a szavak domináltak, akár kötőszó gyanánt is, amelyeket úriember csak ritkán és erős felindulásában vesz a szájára.

— Frankhonból jöttél? — érdeklődött Luciano.

Az alkimista elgondolkodott, aztán beleegyezően felrántotta a vállát.

— Miért ne?

— Ne is tagadd, hogy alkimista vagy! Elűzték?

A kis fickó riadtan pislantott körbe, majd halkán megkérdezte.

— Mi az, hogy alkimista?

Elmagyaráztuk neki, mire elégedetten bólintott.

— Ez esetben valóban alkimista vagyok.

— Ragyogó! — dörzsölte össze a kezét Francisco. — Mit tudsz csinálni?

— Hogyhogy?

— Például kőből aranyat?

Szinte hallottuk, hogy kattog az agya. Aztán bólintott.

— Lehet. Bár nem éri meg. Az elemi részecskék bombázása egy vagyonba kerül. Drágább a mesterséges arany, mint a valódi.

Ilyen és ehhez hasonló ostoba beszédekkel szórakoztatott bennünket. Mit tagadjam, élveztük a jelenlétét. Talán a bizonytalanság, ami bennünk munkált, tette élvezetessé a vele való társalkodást. Nem voltunk egészen biztosak benne, hogy nincs-e valami igazság abban, amit összevissza fecseg. Hiszen a mesékben is igaz lehet ez-az annak ellenére, hogy a sárkány és a rézseggű bagoly aligha létezik.

— Ha aranyat nem, akkor mit tudsz csinálni? — kérdezte némiképpen csalódottan Francisco.

Mielőtt válaszolhatott volna, Luciano közbevágott.

— Igaz, hogy esernyőn szálltai le az égből?

Az alkimista rövid habozás után bólintott.

— Igaz.

— Miért?

Töprengve tárta szét a karját.

— Először is elfogyott az üzemanyagom. Néztünk egymásra elhűlve. Értettük minden szavát, de mégsem volt értelme annak, amit mondott.

— Mi az az üzemanyag?

— Hát... hogyan is magyarázzam? Az ernyőt a szél ereje hajtja, bizonyos masinákét pedig más. Az enyémmnek elfogyott az üzemanyaga. Amikor láttam, hogy nincs mese, leszálltam.

Rábíztam az egészséget az önműködő leszállóegységre. Le is szállt a hajóm simán.

— A paradicsom?

— A micsoda? Ja, vagy úgy! Hihhihi! Marha jó képekben gondolkoztok... Tényleg olyan, mint egy paradicsom.

— Hol van most a paradicsom?

— A helyén. Ahol leszállt.

Összenéztünk, majd Francisco a vállára tette a kezét.

— Ide figyelj, alkimista! Akárki vagy is, szükségünk van rád. Ha tudnál néhány olyan szerkezetet csinálni, amivel fel lehetne robbantani egy-két palotát, segítenénk neked abban, amit csak akarsz. Például elrejtőzni. Mert ha a kardinális embereinek kezébe kerülnél... elégetnének. Azt hinnék, boszorkány vagy. Érted?

Az alkimista szaporán pislogott, és bizonytalanul bólintott.

— A paradicsomot pedig el kell rejtenünk. Ha megtalálják...

— Kizárt dolog — mondta, és mosoly vonaglott végig majomképen. — Láthatatlanná tettem.

Átmennek rajta, de nem veszik észre. Van benne egy elrejtő szisztéma...

Valami fúrta az oldalamat, valami, ami a kulcsa lehetett ennek az egésznek. Akkor már sejteni kezdtem, hogy az alkimista aligha Frankhonból jött, és aligha a csuhások zavarták idáig.

Persze fogalmam sem volt róla, kicsoda, de biztos voltam benne, hogy nem az, akinek mondja magát.

— Miért nem mész vissza oda, ahonnan jöttél? — tettem fel a kérdést.

Nagyot sóhajtott, és malmozni kezdett mind a tizenhat ujjával.

— Mennék én boldogan, de most mondom, hogy kifogyott az üzemanyagom. Amíg fel nem töltöm a tankokat, itt kell rostokolnom.

— Miből van az az... üzemanyag?

Erre mondott valamit, jó hosszút és teljességgel érthetlent, hogy meg sem kísérelm leírni.

Úgysem lenne semmi értelme.

— És ez... hol található?

— Ha tudnám, nem lennék itt — mondta rezignáltán. — A fene se tudja, *itt* miből lehet előállítani. Csak ez a szerencsétlen kézi analizátor van velem — és a csuklójára szerelt fénylő valamire mutatott. — Ezzel egészen közel kell mennem a gyanús tárgyhoz, hogy kimutassa a — ismét hosszú szó — jelenlétét.

— Nem keresnek ott, ahonnan eljöttél? — kérdezte szokásához híven igencsak bölcsen Luciano.

— Átvertem őket — mondta az alkimista szomorúan. — Hosszú történet. Azt akartam, hogy ne zavarjanak kutatás közben, és úgy csináltam, hogy a nyomomat veszítsék. Most aztán tessék! Ráfáztam.

— És ha... segítenék neked üzemanyagot szerezni?

Az alkimista szeme felcsillant.

— Megtennétek?

— Egy feltétellel — emelte fel az ujját Luciano. — Ha csinálsz nekünk olyan port, mint amilyen levitte annak az embernek a kunyhója tetejét.

— Elszúrtam — mondta az alkimista szégyenlősen. — Ez a vacak kis analizátor...

— Nekünk éppen olyan por kell! — erősködött Luciano.

— Üzemanyagnak nem jó — próbált jobb belátásra téríteni bennünket a kis fickó, majd amikor meggyőződött róla, hogy hajthatatlanok vagyunk, beletörödvé tárta szét a karját. — Felőlem... Csinálhatok akár egy... — itt mondott valamit, amit ismét nem értettünk — ha ez jó nektek. Mit akartok velem?

Egymásra néztünk és hallgattunk. A kis pasas végül is megértette, hogy nem akarjuk elmondani neki, mire kell a por, és nem is erősködött tovább.

— Ha... megcsinálok, mikor látunk neki az üzemanyagkeresésnek? — kérdezte, és malmozni kezdett szép számú ujjával.

— Mondd, hogy mit kell keresnünk! — bízta Luciano.

— Hát ez az. Ha én azt tudnám! Összevissza kell mászkálnom, kezemen az analizátorral, hogy rájöjjenek, miből lehetne kivonni a...

Hirtelen megértettem, mire akar kilyukadni. Szabadon akar mozogni egész Firenze területén, kezén azzal a furcsán csillogó varázseszközzel, és keresni akarja az üzemanyagot...

Holtbiztos, hogy feltűnik valakinek, holtbiztos, hogy feljelentik, holtbiztos, hogy a kardinális elfoghatja, holtbiztos, hogy máglyán végzi. Holtbiztos, hogy velünk együtt.

Gondterhelten meredtem a levegőbe, aztán egyszerre csak ragyogó ötletem támadt. Felkaptam a földről Francisco köpenyét, és ráborítottam a fickóra. Meglepődött ugyan, és tett néhány bátortalan kísérletet, hogy megszabaduljon tőle, aztán amikor a fejére ütöttem, engedelmesen

megbújt a ruha alatt.

— Mit akartok tőlem? — nyafogta. — Hiszen megígértem..

— Tényleg, mi a fenét akarsz tőle? — kérdezte csodálkozva Luciano, készen rá, hogy akár erőszakkal is kirángassa a köpeny alól.

— Gyerünk! — mondtam, és húzni kezdtem az ajtó felé. — Gyerünk!

— Hová, az istenért? — csapta össze a kezét Francisco. — Hová, Niccoló?

— Előbb a székesegyházba, aztán a kardinálishoz!

Azt hitték, elment az eszem.

Miután túlestünk a magyarázkodáson, meg sem álltunk a székesegyházig. Az utcákon tengernyi naplopó tolongott, és alaposan megbámultak bennünket, ahogy arrafelé igyekeztünk. Egy koszos alak még a köpeny szélét is fellebbentette, hogy alánézhesen, de Luciano jól irányzott rúgással elvette a kedvét a kíváncsiskodástól. Sietnünk kellett, hogy az alkimista előbb jusson be a székesegyházba, mintsem a kardinális emberei megszagolják a jelenlétét. Ha már odabenn van, és látta, amit látnia kell, lesz esélye a menekülésre. Sőt arra is, hogy szabadon mászkálhasson Firenzében.

A székesegyház tömve volt emberrel; éppen halotti szertartás folyt, amikor beléptünk. A halott a főhajó közepén, díszes ravatalon feküdt; gyászoló nemigen akadt a közelében.

Az alkimista megtorpant, és megpróbálta kitalálni, mi történt.

A köpeny ekkor már természetesen nem volt rajta; Luciano leemelte róla, hogy lássa, amit látnia kell.

A kis fickó a halott felé fordította majomképét, szaglászott, aztán Franciscóhoz fordult.

— Mi történt?

— Meghalt — mondta Francisco, és hanyagul keresztet vetett.

— Feltámasszam? — suttogta az alkimista.

Luciano rémülten a szívéhez kapott.

— Még csak az hiányozna! Miszlikbe szabdalnának bennünket, és teljesen igazuk lenne.

Hiszen ez Belloni az uzsorás!

— Ha nem, hát nem — vonta meg a vállát az alkimista. — Mi a halál oka? Forró levegő?

— Hideg kés — mondta Francisco. — Nézz körül, ahogy megbeszéltük! Itt várunk az oszlop mögött!

A kis fickó bólított, aztán elszakadt tőlünk. Belevetette magát a tömegbe, és mire felocsúdtunk, már nem volt sehol.

Francisco és Luciano az oszlopnál maradtak, én pedig megpróbáltam követni, hogy lássam mit csinál. Nem mintha a segítségére siethettem volna, ha bajba keveredik, de legalább látni akartam, amiben mesterkedik.

Nem mondom, volt is néznivaló rajta! Öt perc alatt annyi szentségtörést követett el, mint valamennyi eretnek az elmúlt évszázadokban együttvéve. Nincs annyiféle kínzóeszköze az inkvizíciónak, amennyivel ki lehetett volna egyenlíteni az alkimista szentségtöréseit.

Behunytam a szemem, és éreztem, hogy izzadni kezd a homlokom. Láttam magam, Lucianót és Franciscót a kis fickó mellett a máglyán. Nem voltunk valami emelkedett látvány, annyi szent!

Azzal kezdte, hogy megmosakodott a szenteltvíztartóban. Még a hónalját is megmosta, ahogy illik. Nem is tudom, a lábmosást miért mellőzte. Talán attól tartott, hogy nem fér be valamennyi ujja a márványedénybe.

Miután megtisztálkodott — természetesen jó néhány megrökönyödött hívő szeme láttára —, kiszúrta magának Szent Petrus szobrát egy oldalhajóban, és szemügyre vette. Fintorgott neki, mintha élőlény lenne. Kinyújtotta a kezét, és Könnyedéden leemelte a dögnehez, ki tudja, milyen kőből faragott szobrot a földre. Néhány vénasszony hasra esett a félelemtől, azt hívén, hogy a szent megelevenedett. Az alkimista elgondolkodott, és egyetlen, apró kis mozdulattal

pattant Petrus helyére. Karjait összekulcsolta, s olyan fensőséges tekintettel nézett le az alatt tolongókra, mint a valódi szentek.

Behunytam a szemem, egyre közelebb láttam magunkhoz a máglyát. Mire kinyitottam, döbbenet láttam, hogy az öregasszonyok az alkimista lábát csókolgatják, aki vihogva elkapkodja előlük, és egy drága brokátfüggönybe kapaszkodik. Elfordítottam a fejem, amikor a függöny baljóslatú recsenéssel kettészakadt, s az alkimista hangos ordítással bezuhant a vénasszonyok közé.

Megpróbáltam megmenteni, de hiába lökdöstem félre a vénségeket, nem találtam sehol. A vénasszonyok krétafehér arccal magyarázták, hogy éppen az előbb jelent meg Szent Petrus, fején glóriával, íme itt van a széthasadt függöny! Egyre kétségbeesettebben keringtem összevissza.

Már-már lemondtam róla, amikor megpillantottam Sponelli, bíboros szarkofágján. Földöntúli mosollyal falatozott, egy karvastagságú faggyúgyertyát. Hozzá akartam rohanni de megbotlottam egy botját rázó koldusban. Mire felpattantam, a váratlanul felbukkant Luciano már ráterítette Francisco köpenyét, és magával hurcolta. Szemem sarkából láttam, hogy sokan felismertek bennünket, amikor kirobogtunk a székesegyházból, és mutogatásukból arra következtettem, hogy nem múlik el fertályóra sem, s a kardinális úr mindenről tájékoztatva léssen.

A templom sarka mögött egy eldugott helyen végre megálltunk, és Luciano lekapta róla Francisco köpenyét. Az alkimista még mindig a gyertyát rágta; úgy látszott, nehezen tud megbirkózni a belével.

— Ízlik? — kérdezte vészjósló nyugalommal Luciano.

A kis fickó észre sem vett bennünket. Mintha egy belső hangot hallgatott volna feszült figyelemmel.

— Nincs benne üzemanyag — mondta végül, és kiköpte a belet. — De az íze jó! Miért égetik el ahelyett, hogy megennék?

Egymásra meredtünk. Azt mondta a szemünk, hogy hagyjuk a fenébe az egészet, és inkább azon törjük a fejünket, hogyan másszunk ki a slamasztikából. Ezt a hülye alkimistát meg csak süssék meg, mint a gesztenyét!

A kis fickó alighanem megsejtette, mi játszódik le bennünk, mert immár teljes figyelmével felénk fordult.

— Megtaláltam, amit kerestem! — mondta büszkén.

— Éspedig? — tudakolta mogorván Luciano.

— Ezt itt! — és a gyertyára mutatott.

— Mi van vele?

— Gyorsan fogy — mondta az alkimista.

— Főleg ha eszed — bólintott Francisco. — Nem vetted még észre, hogy nem arra való?

— Csinálok olyat helyette, amelyik nem fogy.

Luciano felkapta a fejét, és az alkimistára meredt.

— Hogy mondtad?

A fickó megismételte. Hogy olyan gyertyát készít, amelyik soha nem fogy el.

— Mennyi idő kell hozzá? — kérdezte gyorsan Luciano.

— Minimum fél óra — mondta az alkimista.

— Nyersanyag?

— Tíz perc alatt összeszedem. Kell hozzá...

Nem tudta befejezni, mert rajtunk ütöttek a kardinális fogdmegjei. És nemcsak rajtunk, hanem a fejünkön is. Így aztán elájultunk.

Amikor magamhoz tértem, összevissza voltam kötözve, és egy széken ültem. A többiek korábban magukhoz térhettek, mert amikor kinyitottam a szemem, Luciano már a

kardinálissal tárgyalt. Az alkimista széke karfáján ült, és látható élvezettel nyalogatta a megmentett gyertyát. Amikor a kardinális észrevette, hogy kinyitom a szemem, hozzám lépett, és keresztet vetett rám. Aztán rosszállóan csóválta a fejét.

— Ejnye, ejnye, Niccoló, már megint mibe keveredtél? Csak két hete húztalak ki a csóból, amikor az a kis nő feljelentett... Oldozzátok fel!

Az ajtó mellett strázsáló pribékek engedelmeskedtek. Amíg lehullottak rólam a kötelek, a kardinális Lucianót és az alkimistát figyelte. Fekete köpenyében inkább az ördög, mint Isten emberének látszott.

Keskeny, verteién ajkát összeszorítva bámulta a gyertyát nyalogató alkimistát, aztán intett Lucianónak, hogy folytathatja.

— Tehát — mondta Luciano —, ez az ember távoli, frankhoni tudós. Az eretnekek üldözték el, mert csupa Istennek tetsző dolgot cselekedett.

— Képzelem — morogta a kardinális.

— Elhatározta, hogy Firenzébe jön, és felajánlja szolgálatait kegyelmednek. Őszintén szólva, nincs tisztában a helyi szokásokkal.

— Azt látom — mondta az aszkétaképű főpap, és összefonta mellén a karját. — Frankhonban tán az a módi, hogy Isten iránti tiszteletből megzabálják a templomi gyertyákat?

— Ez csak a látszat — mondta Luciano.

— És mi a lényeg? — kérdezte kíváncsian a kardinális.

Luciano hozzáhajolt, és elmagyarázta neki, hogy mit tervez az alkimista. Olyan gyertyát készít, amely soha nem fogy el. Isten és az apostolok szent lelke világít benne örökkön-örökké. Nem bűdös, és nem kell cserélni. Nem kormoz, és nem gyullad meg tőle a hívők ruhája.

A kardinális megsimogatta jól fésült szakállát.

— Mennyi idő alatt képes kiönteni? — kérdezte nyugodtan.

— Fél nap alatt — mondta óvatosan Luciano.

A főpap hallgatott, aztán beleegyezően bólintott.

— Rendszerben van. Estéig kaptok időt. Amíg az első csillag fel nem bukkan az égen. Ha addig elkészíti, kineveztetem első számú állami alkimistává, és ti sem jártok rosszul... De ha nem... Sokat sejtetően intett, majd összeütötte a tenyerét.

Szakállas, nagydarab testőrkapitány nézett be az ajtórésen.

— Gyűjtsetek fát és rőzsét! — adta ki a parancsot a kardinális. — Lehet, hogy este nyílt tűzön vacsorát sütünk!

— Mi lesz a menü, nagyságos uram? — kérdezte vigyorogva a kapitány.

— Gyertyával töltött alkimista — mordult rá a kardinális, és bevágta az ajtót.

Kora délután volt, amikor az alkimista nekikezdett a munkának. Addigra már annyi felszerelést halmozottunk fel a szobában, hogy mozdulni sem tudtunk tőle. A kis fickó izgatottan ugrándozott közöttünk: megállás nélkül szagolgatta a porokat, nyalogatta a göreket, tapogatta a gyanúsabbnál gyanúsabb kinézetű kencéket. Egyszerűen rossz volt nézni, amit csinál. Luciano és Francisco ott toporogtak körülötte, és igyekeztek segíteni. Annál is inkább, mert az idő villámsebessen rohant előre, a beígért magától égő és sohasem fogyó gyertyának pedig még nem volt se híre, se hamva.

A pakolás tetőpontján, amikor már mindent elborítottak a kémcsövek, göregek és lyukas fenekű lábasok, hangos viháncolással befutott Lucilla. A szeméből láttam, hogy miért jött. Csalódott meglepetés ült ki az arcára, amikor felfedezte, hogy nem vagyok egyedül, sőt az ágyamra sem ülhet a ráhalmozott üvegcséktől.

Luciano és Francisco behúzták a nyakukat: várták az ézzengetést. Azt számolgattam magamban, vajon mennyi kárt tesz majd Lucilla az alkimista felszerelésében, és vajon nem a halálos ítéletünket jelenti-e megveszekedett őrzöngése? Ha kinyiffan a felszerelésünk, és nem készül el a gyertya...

Lucilla kitátotta a száját, falhoz vágta kis táskáját, és a hajához kapott, hogy őrzöngése közben tépkedhesse, amikor tekintete találkozott az alkimista tekintetével. A lány lehajolt, felemelte a táskáját, és szelíd mosollyal megcsókolta Lucianót, Franciscot, majd engem. Aztán lecsüccsent a kerevet szélére, és elmagyaráztatta magának, hogy mi történik a szobámban. Luciano és Francisco egymás szavába vágva világosították fel az elmúlt nap eseményeiről. Hálából, hogy elmaradt a nagyjelenet.

Lucilla bólogatott és engedelmet kért, hogy segíthessen az alkimistának. Mi csak menjünk a fenébe vagy legalábbis a közeli tavernába, és estig haza se térjünk. Az ilyen kétbalkezesek, mint mi, úgyis csak hátráltatnánk a munkájukat.

Olyannyira tátva maradt a szám, hogy csak Francisco segítségével tudtam becsukni. Az alkimista bátorítón intett hogy fogadjuk meg Lucilla tanácsát, és menjünk a tavernába. Elhűlve szédelegtünk le a lépcsőn, ki az utcára, s csak amikor felénk csapott az utca zsvivaja, jött meg a hangom.

— Úristen! — fohászkoztam. — Ez nem lehet igaz!

— Rendes lány ez a Lucilla — morogta Francisco. — Csak ne lenne annyira szőrös... Még a segge is az.

Annyira ki voltam borulva, hogy meg sem kérdeztem tőle, honnan a fenéből tudja...

Amikor eljött az idő, hogy távoznunk a tavernából, egyikünknek sem akaródzott hazamenni. Francisco nekidőlt egy oszlopnak, és kinyújtotta a kezét Luciano felé.

— Fogadjunk tíz aranyba, hogy nem csinálta meg!

— Te hülye! — nézett rá sötéten Luciano. — Ha megnyered, mire mész vele? Lucillának adod vagy a hóhérnak?

Keresztet vetettem, pedig nem szokásom, mielőtt kinyitottam volna, az ajtót. Óvatosan nyomtam be az ajtószárnyat, bal kezem mutatóujjával, pedig nem is hiszek a babonákban. Mondom, kinyitottam az ajtót, aztán felordítottam. Luciano a vállamba kapaszkodott, Francisco pedig idegesen böfögött a fülembé.

Amit láttam, megfagyasztotta bennem a vért.

Először is, a szobában tökéletes rend uralkodott, ha ezt a tiszta és rendes alkimistaműhelyt, amely ott csillogott-villogott az orrunk előtt, egyáltalán szobának lehetett nevezni. A göretek és górcsővek között, egy kis asztalkán, amely eredetileg Lucilla fészülködőasztalkája volt, egy vastag templomi gyertya világított éles, erős fénnel. Nem csöpögött, nem füstölgőit, nem fogyott.

Az alkimista elkészítette a csodagyertyát.

Nem volt annyi erőnk, hogy odamenjünk hozzá. Távolról bámultuk, mint a csodatevő Szűzanya képét. Az alkimista csípőre tette a kezét, és büszkén nézett a gyertyára.

— Na?

— Szédületes — morogta Luciano. — Ha nem lennék pap, azt mondanám, hogy csoda történt.

Az igazi csoda azonban csak eztán következett. Lucilla, aki a kereveten terpeszkedett, felállt, elfogva előlünk a kilátást. Aztán kéjes, boldog mosollyal a ruhájához nyúlt, és mintha csak ketten lennénk a kamrában, vetközni kezdett. Luciano nem tudta, hová nézzen, Francisco pedig elfintorította az orrát.

— Lucilla!

Figyelmeztetően csengett a hangom. Azt hittem, részeg. Ez a hülye alkimista biztos megittatta valami kotyvalékkal.

Lucilla már a legelső rétegnél járt, amikor sikerült lefognom a kezeit. Úristen! Mi lesz, ha ezek meglátják? Hiszen jó lány és nem tehet róla, hogy olyan szőrös, mint a majom! Azám honnan a fenéből tud erről Francisco? — jutott az eszembe, s a szörnyű gyanútól elernyed a kezem. Ez viszont éppen elég volt Lucillának, hogy megszabaduljon tőlem, és lehányja magáról utolsó ruhadarabjait is.

Egyszerre ordítottunk fel mind a hárman.

Lucilla testén nem volt szőr — kivéve ahol jó, ha van —, fehér és selymes volt a bőre, mint az alabástrom.

Se köpni, se nyelni nem tudtunk a meglepetéstől.

Lucilla úgy pörgött előttünk, mint a vásári ringlispil. Mi meg forgattuk a nyakunk; csak úgy kattogott benne a mész.

— Tetszem, fiúkák?

Aztán lassan, háttal felénk, felhúzkodta magára a ruháját.

— Mi... történt? — suttogtam a büszkén bólogató alkimistának. — Hogyan...

— Megsajnáltam szegényt — mondta a kis fickó, és mosolyt nyomott el majomképen. — Csináltam neki egy kenőcsöt. Hetente kétszer, fürdés után, ha pattanások keletkeznének, az ellenjavallat...

A többit nem értettem.

Lucilla felöltözött, ránk mosolygott, és csodák csodájára, már nem láttam azt a fényt a szemében, ami miatt felkeresett.

Megállt mellettünk, táskájával a karján, megringatta a csípőjét, és... ekkor borzalmas dolog történt. Résnyire nyitott szájában rózsaszínű buborék jelent meg, amely villámgyorsan növekedésnek indult. Ámulva néztük, hogy szempillantás alatt akkorára nőtt, mint Lucilla feje. Nagyot ordítottam, és megragadtam a kezét, ha elesne, a karjaimba dőljön.

Luciano imába fogott, Francisco jajgatott, s mind a hárman hasra vágtuk magunkat, amikor a buborék eldurant.

Luciano feltérdelt, és remegő hangon kérdezte.

— Ez... mi?

Az alkimista felénk nyújtotta a tenyerét, amelyen különböző színű golyócskák gurultak ide-oda, és szégyenlősen ránk mosolygott.

— Rágógumi. Kértek?

Az erkélyen ültünk és vártuk, hogy felgyúljon az égen az első csillag, amely a kardinális fogdmegjeinek a jöttét jelzi. Előttünk néhány kupa bor állt sós mandulával. Néztük az eget és hallgattunk. Vártuk az alkimistát, hogy befejezze legújabb művét.

Mert miután Lucilla hazament, visszaült a görebei közé, és új munkába kezdett. Azt mondta, nem bízik a kardinálisban, és utálja, ha nyílt tűzön sütögetik.

Félrevonult, és most zsebbe dugható tűzoltó készüléket bütyköl mindhármunknak.

<http://lorinczl.fw.hu/>